

Наша дума, наша пісня
Не вмере, не загине...
От де, люде, наша слава,
Слава України!
Без золота, без каменю,
Без хитрої мови,
А голоси та правдиві,
Як Господа слово.

(З вірша «До Олексія Івасюка»)

На розпутьті кобзарь сидить
Та на кобзі грає;
Кругом хлопці та дівчата —
Як мак процвітає.
Грає кобзарь, виспівує,
Винював словани,
Як москалі, євди, ляхи
Виліз з козаками;
Як збирались тремлящих
В медієнську вранці;
Як ховали козачення
В величій бівирці.
Грає кобзарь, виспівує —
Ах, лихо сміється...
«Була колись гетьманщина,
Та вже не вернеться».

(З поеми «Тарасова ніч»)

Роса Садокки ашвили,
Некаже подотном укрити,
Росою Бечало ужити,
Бидать: Весело землі:
Цвітє, красується цвітати,
Садані пелюстки, лугати.

(З поезії «Чума») (1)

І барвінком, і рутею,
І рясати квітуче
Весна землю, мов дівчину
В зелений тал:
І сонечко серед неба
Опінимась — спало
Мов жінки той молодую,
Землю оплдало...

(З поезії «Нічмайко») (2)

Рстала й весна, чорну землю
Сонку розбудила,
Умівнала її рясом,
Барвінком укрива,
І на полі хайворонки,
Соловейко в тлі
Землю, убрану весною,
Вранці зустрічають...

(З поезії «Пайдамакс») (3)

Сядок вишневої коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугари з плугами йдуть,
Співають дідки дівчата,
А матері вечорять ждуть.

Сем'я вечора коло хати,
Вечірня зіронька встала,
Діточка вечорять падає,
А мати хоче научати,
Так соловейко не дбає.

Посадила мати коло хати
Маленьких діточок своїх;
Сами заснули коло її,
Затихло все, тільки дівчатка
Та соловейко не затихає.

(Збірка «В казениці»)

АБ
ВГД

Учітесь, читайте,
І чужому навчайтесь,
Й свого не цурайтесь.
Бо хто мистір забуває,
Того Бог карає,
Того діти цураються,
В хату не пускають.
Чужі люди проганяють,
І немає злату
На всій землі безкоштовній
Веселого дому.

(З поезії «І мертвим, і живим,
і невиродженим...»)

СОН

Марку Ротко

На пашці пшениці жала,
 Вспомілася; не спочиває
 Пішла в снопи, пошкандибала
 Івана сина годувала.
 Воно сповітєє кричало
 У холодищу за снопом.
 Розповіла, нагадувала,
 Попестила; і мби сном,
 Над сном сиді, задрінала.
 І снитися їй той сніг Іван
 І уродливий, і багатий,
 Не одностій, а женатий —
 На волоній, бачиться, бо й сам
 Уже не панський, а на вой;
 Та на своїм веселі пої
 Своєю-таки пшеницю жнуть,
 А діточка обід несуть,
 І усміюлася нібота,
 Проснулася — нема нічого...
 На соня піднула, вала
 Його тихенько сповила
 Та, щоб довжало до ланового*,
 Ще копу докінати пішла.

*лановий — ланський нагодець

По дівочі вітер віє,
Тухле по полю,
Край дороги тле тополо
До самото дру.
Стан високий, лист цирковий —
Ніщо зелені?
Кругом поле, як те море
Шарові, сучі.
Чумах їде, падається
Та й голову схилить;
Чабан вранці з сопалом
Сиде на мотилі,
Подивиться — серце мис.
Кругом ні білочки!
Одні, одна, як скрота
На чорноч, тині!

(З півдня вітряна)